VAGA GENERAL I VAGUES PERMANENTS

Els trens tenen més vagues que vagons

Igual que hi ha imbècils que semblen creats per a treballar, hi ha gremis que semblen creats per a fer vaga. En especial, els gremis de caràcter social en totes les seves especialitats i, per afinar encara una mica més, els que es dediquen a l'anomenat —teòricament— sector públic. Taxis, busos, personal aeroportuari, serveis de neteja, auxiliars sanitaris, mestres... El premi gros, per sobre de tots els altres, en una demostració de força envejable, se l'enduen els que estan relacionats amb trens i vies fèrries. Pensar en Renfe, Adif, Sindicat de Maquinistes, etc., ens porta a la ment, sense voler —o a causa de l'experiència—, a la monarquia bananera que es Catalunya i Espanya.

El personal de Renfe porta de vaga des de mitjans del segle passat. No passa any sense una queixa i dues aturades i, en això, els maquinistes en són els líders indiscutibles. Absolutament cert que l'Administració els tracta com a nens d'escola nacional. La darrera decisió de fer-los anar cada dia a Barcelona per a signar i, després, haver de tornar a la població des d'on han de conduir el primer comboi, és pròpia del neolític —o, pitjor: de la "Revolució" Industrial. També és cert que les infraestructures es cauen a trossos, que els sistemes de seguretat fallen més que una escopeta de fira i que els accidents —sí, també *mortals*— es multipliquen. Però, és clar, res de tot això el que els porta a la vaga; és una tendència purament instintiva i natural. Saben que poden tocar els collons i els toquen allà on fan més mal: tot defensant els seus drets i dient *prou*. Mala gent.

En abordar aquest tema, apareix sempre una darrera singularitat; segurament, la més important i per això es posa al final: els maquinistes són de qualsevol lloc menys de Catalunya (quina barra, com s'atreveixen a néixer a una altra banda!). Sembla que els catalans no saben conduir un tren, que surten de la via i es despisten, vés a saber. En tot cas, el cert és que els maquinistes són sobretot d'Espanya i, per aquest sol motiu, lògicament s'enyoren i els molt desgraciats volen tornar a la seva terra. Ves, quines coses! Serà que la vida a Catalunya és cara (gairebé invivible) i les seves infraestructures ferroviàries foten pena? No, i ara! El problema és que aquí no hi ha toros ni tapes gratis i que, per això, els espanyols volen marxar i, si no ho fan, es caguen en Catalunya i la mare que va parir els maleïts catalans. Segur que deu ser aquesta l'autèntica raó (fins i tot l'única) del desgavell ferroviari al país. Els inspiradors robatoris de coure, les mortíferes esllavissades, etc., a penes afectarien anecdòticament una petita part del transport; però el que pràcticament l'atura del tot, i en sec, és l'actitud dels maquinistes: que no suporten el pa amb tomàquet i van de cul absolutament a tot el que sona a català. I no n'hi ha d'altre. I el problema es fa endèmic al no poder demanar el trasllat a casa seva, perquè, per Espanya, només hi passa l'AVE i una parell de diligències al dia.

